

SAMO
SIMČIČ

LATRODECTUS TREDECIMGUTTATUS

skoraj marionetni gledališki šok

Latrodectus
Drugi latrodectus
majhna črna gmota
velika črna gmota z mahedravnimi izrastki

vrvi preko vsega prostora, vrvi kot pajčevina

I.

Latrodectus leži na tleh ali na razpetih vrveh. Lahko da se je ravno zdaj zbudil. Premika se. Vstaja. Skoraj brez zanimanja gleda naokrog. Kot da mu je prostor znan. Vstane. Spleza po nekaterih vrveh vstran. Potem proti vrhu. Navzdol. In spet navzgor. Zavpije v nedoločeno smer. Ali na vse strani hkrati.

Hej!

Nobenega drugega glasu. Morebiti kak odmev, vendar ni nujno. Latrodectus se obrne vstran.

Hej!

Brez odziva. Obrne se navzgor. Morda je na vrhu svetleje ali temneje.

Hej, vi zgoraj!

Nič. Tišina. Molk.

Sem tukaj od včeraj ali od jutri?!

Nihče se ne oglasi.

Latrodectus se ne vznemirja. Samo sprašuje. Ni razburjen. Najbrž bi rad samo navezal s kom stik. Obrne se vstran. Morda je tam svetleje ali temneje. Hej! Padel sem v tole luknjo! Me lahko potegnate ven?!

Nič.

Mi lahko vsaj malo pomagajte?! — Hej!

Nikjer nikogar in nobenega glasu od zunaj.

Hej! Opril se bom ene teh vrvi, vi pa jo potegnite k sebi! Rad bi prišel iz te luknje ven!

Oprime se ene od vrvi. Zavrti se okrog nje, tako da se vrv ovije njegovega telesa. Drži se je z rokami in nogami. Tako obstane.

Če je to sploh luknja.

Tišina. Nič se ne zgane. Latrodectus nekaj časa mirno ostane na vrvi in čaka. Vrv se ne premakne. Potegnite! Premaknite vrv!

Latrodectus se na vrvi zamaje. S celim telesom stresa vrv.

Hej! — Tole vrv potegnite! Ta, ki se maje!

Precej miren je, čeprav se mu nihče ne javi. Caka. Vrv, ki se je majala, se umiri.

Mogoče me ne slišite!

Se malo tako ostane, potem pa zleze z vrvi. Stoji na vrvi ali na tleh. Ni presenečen. Sprehaja se sem in tja po vrveh ali po tleh. Zavpije vstran.

Hej!

Zavpije v ozadje.

Hej, vi! Tam zadaj!

Navzgor.

Hej!

Med vsakim klicem je daljši časovni presledek. Vmes hodi Latrodectus po vrveh ali po tleh. Vsak klic je brez odziva.

Če je na vrvi, se spusti na tla. Skloni se. Potrka po tleh. Tudi uho prisloni na tla in prisluškuje.

Hej! Je kdo spodaj?

Nič. Potrka še enkrat.

Padel sem v to luknjo, če je to sploh luknja! In če sem sploh padel?! Spravite me ven! — Hej!

Nihče se ne oglasi. Latrodectus še malo prisluškuje. Potem dvigne glavo.

No ja! Pa nič. Zaenkrat nič.

II.

Vstane. Zleze na nekaj vrvi in se ziblje na njih. Zibanje je prijetno. Razmišlja.

Lahko bi me kdo slišal.

Ziblje se.

Sem tu od včeraj? Od predvčerajšnjim? Ze od prej? Je danes že ves čas, odkar sem tu? Včeraj, jutri in prej?

Ziblje se počasneje. Razmišlja. Čisto miren je. Navsezadnje ni nič hudega... Ziblje se... Plezam po vrveh...

Zaziblje se močneje. Prične se ukvarjati z neko melodijo. Ziblje se v njenem ritmu.

Pa ra ram pa pa pam pa pa ra ra ram pa pa pam pa pam pa pam pa ra ram...

Potem preneha popevati. Tudi zibanje se ustavi. Zleze z vrvi. Začne se plaziti pod vrvmi, po vrveh, čez vrvi in med vrvmi. Plazi se. Leze. Pleza. Ni vznemirjen. To počenja, ker ne more drugače. Najbrž se tako zabava. Sem in tja se na kaki vrvi zaziblje.

Plezam... Zibljem se... Pam pa ra ram pa pa pam... Pa spet plezam... Pa se spet zibljem. Pa ra ra ra ram pam...

Spleza navzdol. Na tla. Utrudil se je. Vsede se. Kolena stisne k sebi. Z roko se popraska za ušesom. Obriše si potne kaplje na čelu. Nekaj časa je tišina. Latrodectus je osamljen. Najbrž razmišlja o sebi. O svojem položaju. Skoraj sentimentalni je.

III.

Naenkrat se zgane. Vzdrmi se iz razmišljanja. Popolnoma nehote, čisto nagonsko izusti čuden glas.

Bzzzz.

Ozre se navzgor. Tudi vstran. Navzdol. Čudi se samemu sebi.

Bzzzzzzzzzz.

Počasi vstane. Čudi se. Zavpije.

Hej! Hej! Vi zgoraj! Spodaj! Zadaj! Kjer-koli ste!

Brez odziva. Naenkrat že tretjič izpusti ta čuden zvok.

Bzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.

Čudi se.

Nekaj mi ni prav. Nekaj ni v redu.

Prime sa za glavo. Nato se dotakne grla. Potem položi roko na trebuh. Tu jo nekaj časa obdrži. Prisluškuje z roko na trebuhu. Spet izdavi.

Bzzzz. Bzz. Bzzzzzzzzzzzz.

Zleze na vrvi.

Heej! Potegnite me ven!

Rahlo je vznemirjen. Postaja živčen. Trese se. Z obema rokama se oprime vrvi, ki je razpeta od tal navzgor. Vrti se okrog nje in vpije.

Heeeei! Spravite me iz te luknje! Nekaj je z mano narobe! Potegnite! Heej!

Nič odziva. Latrodectus spleza navzgor. Pleza v vse smeri. Nato se spusti na tla. Stoji na tleh. Umiri se. Tišina. Čez nekaj časa kolene. Spet se rahlo vznemiri. Ozre se naokrog, vendar ne vidi nič sumljivega. Kolene še enkrat. Previdno potipa kako vrv. Ziblje jo. Previdno stopi na drugo stran in tudi tam ziblje zaziblje kako vrv. Nič ni. Vse je v redu. Oprezno se razgleduje naokrog, navzgor, nazaj in navzdol. Vsede se. Ponovno se umiri, vendar napeto razmišlja.

Rekel sem: bzzzz. Nehote. Tega enostavno nisem hotel reči. — Zvok poznam. Moram ga poznati. Zdi se mi znan. Moral sem ga nekje slišati. Vem zanj. Mogoče že iz pračasa, ko še nisem bil. Čutim ga. Premetava me.

Kolene.

Vse skupaj tudi ni v redu. Ni mi čisto prav. Vleže se na trebuh. Plazi se po tleh.

Kaj je to?! Kaj to je?

Zleze čez kako vrv in se spet plazi po tleh.

Plazim se po tleh in ne vem, kaj je to. In nikjer ni konca tal. In nikjer ni konca teh vrvi. In treba je priti ven in biti zunaj. In ne vem, kaj to je in kje je zunaj.

Zatuli.

Heeei! Se bom kam priplazil ali ne?! Me bo kdo potegnil ven ali pa sploh nikjer ni zunaj in nisem nikoli padel sem?!

IV.

Ustavi se. Ne plazi se več. Dvigne glavo in prisluškuje. Tišina. Nato se zasliši zven muhe, zven njenih kril. Latrodectus se na pol dvigne. Izdavi svoj nenavaden zvok.

Bzzzzzzzzzzzz.

Latrodectus vstane. Stopi vstran in razburjeno napenja vrvi. Prijemlje se za trebuh. Kolene. Skoči na vrvi. Kolene še enkrat.

To je! Bzzk...

Zven mušjih kril utihne. Latrodectus ostane na preči. Stisne se v kloščič med vrvmi. Spet zabripi zven mušjih kril, vendar se odmi. ka. Potem se spet približa. Postaja glasnejši. Latrodectus preži. Nenadoma zaplava med vrvmi črna senca. Vrv se silno napenja. Zapletajo se. Zivahno se gibajo. Temneje je. Latrodectus stresa nekatero vrv. Zamotava jih. Zven mušjih kril postane divji, dramatičen. Slišimo ga v rastočih disonancah. Latrodectus zmago-slavno skače ob strani na vrveh. Veseli se. Smeje se. Ne govori. Največ, kar izdavi, je njegov nenavaden zvok.

Bzzzzzzzzzz.

Zven mušjih kril se ponavlja le še v posameznih sunkih. Vrv so se čisto za in pre pletle. Umirijo se. Sredi njih je majhna črna gmota. Latrodectus plane k njej. Otipava jo. Zven mušjih kril utihne. Latrodectus se s slastjo prisese na črno gmoto.

Bzzzz. Bzz. Bzzzzzzzzzz.

Uživa. Včasih ga vidimo, kako si oblizuje usta. Hrani se. Največkrat zadovoljno spleza ali se plazi okrog majhne črne gnote. Zadovoljno izgovarja nerazumljive zloge.

Aaa... Hrrraam... Mmmmmmmmm...
iiii... frrrr... aaaa... blu... buh...
ham... g... glu... glok... gl... gl...
glok...

Potem si sopihajoč odpočije. Počasi razmotava vrvi. Razmota jih. Razplete. Črna gmota pade na tla. Prej je bila videli polna, zdaj pa izpusti vso svojo praznino-vsebinsko. Zleze skupaj. Latrodectus se vleže na sredo vrvi. Sopiha, vendar počasneje. Najbrž zadremlje. Sit je. Naužit. Napojen. Mrtvo poln.

Latrodectus v polnu zapoje ali govori z na pol pojočim, raztegnjenim glasom.

Plezam in zibljem se.

Vrv se maje.

Plen se ujame.

Miš pšeničko, mačka miško.

Lisica zajca, volk lisico, medved volka,

lev medveda.

Lovec leva. Lovec leva.

Lovec leva.

Pa ra ra ram pam pam ra ra ram pa pa

ra ra ra ram mu...

Ziblje se. Prijetno mu je. Drži se za svoj polni trebuh in dremlje. Prav ljubko binglja na vrveh.

V.

Neka vrv se prične hrupno premikati, kot da bi jo nekdo od zunaj vlekel. Hrup spominja na ropotanje praznih konzerv. Neki drugi Latrodectus pripleza po tej vrvi do srede prostora. Drugi Latrodectus ima velike mahedrave in ropotajoče pajkove roke in noge, ki so kot izrastki trupa. Vrv se ustavi. Tišina. Drugi Latrodectus vidi dremajočega Latrodectusa. Obrne se in se vrne z ropotom svojih pajkovih rok in nog v smer, od koder je prišel.

Hrup predrami Latrodectusa. Latrodectus se dvigne. Zagleda premikajočo se vrv.

Vrv!

Latrodectus skoči na premikajočo se vrv. Vrv se ustavi. Premikati se prične neka druga vrv. Latrodectus se požene nanjo. Vrv se takoj ustavi.

Potegnite me ven! — Heeeei!

Latrodectus čepi na vrvi in se razgleduje naokrog. Napeto čaka.

Ven! — Heeeei!

Klic izzvani seveda v prazno. Molk. Padel sem v ta neznosni kraj! Od Zgoraj! Od spodaj! Od strani! — Potegnite! — Vrv. — Hej, vrv potegnite!

Premakne se neka tretja vrv. Latrodectus plane nanjo. Nekaj časa ga vrv vleče naprej, nato pa se ustavi. Latrodectus prične suvati vrv. Priganja jo, toda vrv stoji. Latrodectus se začne plaziti po njej. Nato zleze na drugo. Tudi po tej se plazi naprej ali nazaj, ni važno kam. Potem gre na tretjo, četrto vrv. Divje skače po vrveh in se plazi po njih. Prične sopihati. Tuli. Kliče.

Hej! — Ven! — Uh! — AAA! Hopla! — OOO! — Uf!

Od utrujenosti pade z vrvi na tla. Oblesi. Kljub temu se poskuša plaziti po tleh. Giblje se. Tudi govoriti poskuša. Šepeta.

Ven... Potegnite... Vrv... Dajte... Zgoraj... Hej... Uh... Spodaj... Ven... Potegnite...

Plazi se, vendar nikamor ne pride. Ostaja na mestu. Po brezupnem naporu se umiri. Vleže se na hrbet. Razmišlja. Glasno govori.

Nočejo... Ne marajo me izvleči... Ne potegnite vrvi... Nikogar ni zunaj... Ki bi me slišal... Ki bi vlekel vrv... Ki bi me potegnil ven... Heeei!

Molk, tišina. Latrodectus počasi vstane. Opazuje vrvi. Hodi sem in tja. Potiplje kako vrv.

Sam moram. Sam. Hočejo, da pridem sam.

Zleze na vrvi. Pleza po vrvi. Počasi se pomika naprej. Leze. Zleze nekam ven. Prostor ostane prazen. Čez nekaj časa pripleza z druge strani, od spodaj ali od zgoraj, od koderkoli, samo ne iz smeri, v kateri je prej izginil. Po vrvi zleze čez ves prostor in ponovno izgine.

Od nekod prileze Drugi latrodectus z mahedravnimi in ropotajočimi pajkovimi rokami ali nogami. Ustavi se in zasope. Počiva. Iz nasprotni smeri pride po vrv Latrodectus. Zagleda Drugega Latrodectusa. Ustavi se.

Spravi me ven!

Latrodectus zasope. Oba sopeta, Drugi latrodectus sopihajoče zavpije.

Spravi me ven!

Latrodectus sopihajoče:

Sem ne moreš. Po tej vrvi ne prideš ven!

Drugi latrodectus sopihajoče:

Sem tudi ne moreš. Po tej vrvi tudi ne prideš ven!

Zlezeta na druge vrvi, vsak na svojo.

Latrodectus sopihajoče:

Tukaj pridem ven.

Drugi latrodectus:

Po tej vrvi pridem.

Plazita se vsak po svoji vrvi, vsak v svojo stran, v nasprotno smer. Preden izgineta, se ustavita. Zasopihata in se pogledata.

Latrodectus:

Pridem.

Drugi latrodectus se pomakne naprej in izgine. Nato izgine še Latrodectus.

Prostor ostane prazen. Vrv se majejo. Slišati je hrup ropotajočih pajkovih rok ali nog. Čez nekaj časa se Latrodectus vrne iz neke druge strani. Nosi podobne mahedrave in ropotajoče pajkove roke ali noge, kot jih ima Drugi latrodectus. Videti je kot pol-človek-pol-pajek. Ustavi se.

Morda sem prispel. Ali pa se vračam. Mogoče sem v tem kraju celo že bil.

Razgleduje se naokrog.

Mogoče sem celo blizu zunaj. Mogoče nisem nikjer. Mogoče celo sploh ni zunaj.

Po neki drugi vrvi pripleza Drugi latrodectus. Plazi se skozi prostor. Ves čas sili naprej. Sopiha. Ne vidi Latrodectusa. Tudi Latrodectus ga ne vidi. Drugi latrodectus se splazi skozi ves prostor in izgine.

Latrodectus:

Mogoče zunaj sploh ni. — Mogoče je. —

Mogoče ni. — Je. — Ni.

Latrodectus se plazi po vrvi naprej. Potem zleze na drugo vrv in se plazi po njej. Leze navzgor. Leze navzdol. Vstran.

Je. Ali ni.

Močno sope.

Ven. Potegniti ga moram ven.

Utrujen obleži na vrveh.

VI.

Od nekod pade iz vrvi na vrv Drugi latrodectus. Pade na tla. Tudi po tleh se plazi. Počasi izgine iz prostora. Latrodectus ga ne opazi.

Latrodectus:

Ce je nekje konec moje roke, mora biti tudi konec vrvi. Mora biti nekje tudi konec tal. Mora biti nekje konec plezanja. Konec lazenja... Bzzzzzz... Konec tega bzzzz. Konec gl... gl... glok... Konec pa ra ra ram pa pa pam... Konec konca. In konec potegniti se ven. Konec hej, potegnite me ven.

Postaja vznemirjen, vendar spriči sopihanja, utrujenosti in hrupa mahedravnih in ropotajočih pajkovih rok ali nog, ki so kot izrastki njegovega trupa, komaj opazno histeričen. S skoraj zadnjimi močmi zatuli. Zarjove.

Ueeei! — Uaaaa ha ha ha! — Uaaaa!

Brez odziva. Obupan je. Tako je obupan, da se prične histerično smeati. Smeje je bolj tuljenje in jok. Razburjeno maje vrvi. Obseden jih stresa. Obupno rjuje in se smeje.

Heeeei! — Uaaaa ha ha ha! — Uaa! — Uaaa!

Ha ha ha ha!

Vstane. Skače po vrveh. Smeje se in se brezupno ozira naokrog. Postopoma, iz vrvi na vrv, pade na tla. Tolče po tleh. Buta. Razbija.

Bzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.

Ne obvlada se več. Ponovno zleze z vrvi. Naprevidno stopa po njih. Zapleta se vanje in odmotava. Vpije od obupa in smeje se od obupa. Zmeraj bolj se zapleta v vrvi. Poskuša se odmotati, vendar mu to ne uspe. Od zgoraj navzdol se začne pomikati velika črna gmota z mahedravnimi izrastki. Latrodectus jo vidi. Divlje in s slastjo stresa svoje telo. Skoraj perversno se giblje v vozu vrvi. Se bolj se zaplete v voz. Velika črna gmota se ga dotakne. Pajkove roke ali noge Latrodectusa ropotejo. Tudi mahedravi izrastki velike črne gnote ropotejo. Hrup narašča. Latrodectus, zapleten in zamotan v vozlu vrvi, objema, poljublja in se stiska k veliki črni gnoti, kot da spolno občuje z njo. Sladostrastno rjove in se smeje. Kljub temu je obupan. Kot da je v omotici obsedenosti. Potem se naglo, na višku hrupa, sladostrastja in obupa, zadovoljno in v grozi umiri. Gmota se dvigne. Počasi izgine. Samo zelo dolg mahedravi izrastek velike črne gnote visi od zgoraj navzdol. Dotika se Latrodectusa. Latrodectus obvisi v vozu vrvi. Sope počasneje. Dih v močnih, vendar redkih sunkih. Potem močno vzdihne, se napne, začepeta, se zvije in započne s svojimi mahedravnimi rokami ali nogami.

Po tleh se priplazi Drugi latrodectus. Komaj se plazi. Ustavi se, se zvije v kloščič in se umiri.

Tudi Latrodectus se umiri. Umre ali izdihne. Ali pa je samo v globoki nezavesti. Mahedravi izrastek velike črne gnote se počasi dvigne in izgine.

Drugi Latrodectus, zviti v kloščič, z zategnjenim in šibkim glasom zapoje:

Vrv se maje.

Plen se ujame.

KONEC